

GAZETA

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XIX
Nr. 900
Vineri 26 mai
1967
4 pag. 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

ZIUA COPILULUI

O zi, mai oles, din mulțimea de zile ale anului, mi se pare a fi — în ciuda aparentei modestii cu care umblă prin calendare — de mare semnificație pentru prezentul și viitorul acestei țări, al acestei omeniri. Elogiul intim, care vibrează pe cerneala condeiului în asemenea zi festivă, e ca o îndreptare de credință și de așteptare ca mereu înnoitele mlădite ale umanității să trăiască într-o lume a păcii, a stimei și înțelegerii națiunilor, într-o lume ferită de mizerie și incertitudini.

Pe o întinsă față a globului gândul bun, sufletul militant al acestei zile, de ocrotire și laudă a Copilului, și-au dobândit deja o înțietate de faptă.

Privind în ochii copiilor din jurul nostru, ne gândim, într-o asemenea zi, la echivalențele atit de reale, atit de tremătătoare ale unei obișnuite metafore. Virsta de aur, în care deschid ochii spre lume fragezii și „gălăgioșii” noștri compatrioți, e o virstă întemeiată pe pilăștri de omenie și certitudine, pe arhitectura trainică, fortificată de o puternică afecțiune colectivă, a întocmirilor noastre sociale.

Într-un asemenea context, mai firziu, la 4 iunie, vom celebra, ca pe o adevărată izbucnire de primăvară umană a României, virsta cravatei roșii. Fie îngăduit ca, azi, în închinarea zilei de gind ocazional și de voință urare pentru toți fiii pământului aflați la primii lor pași, să vedem între cele două zile sărbătorești o firească punte de legătură. Iradierea comună, de bucurie, a celor două sărbători își are izvorul în înfăptuirea tot mai asidua pentru mlăditele acestui pământ românesc, a unui cadru de viață în care virstei cîntecului de leagăn, virstei jocului și virstei învățaturii le sint închinată toate binefacerile societății socialiste.

MIRHAI NEGULESCU

(Continuare în pag. a 4-a)

SALUTUL Consiliului Național al Organizației Pionierilor cu prilejul „Zilei pionierilor”

DRAGI PIONIERI ȘI ȘCOLARI,

Începînd cu acest an, în calendarul bucuriilor și sărbătorilor voastre s-a înscris una dintre cele mai frumoase zile, care v-a fost dăruită vouă și prin voi virstei fericite pe care o trăiți. Cu prilejul „Zilei pionierilor”, unindu-ne gîndul cu cel al părinților și doșcărilor voștri, cu simțămintele înregului nostru popor, Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă adresează cele mai călduroase felicitări.

Sărbătorea voastră, din acest însoțit început de iunie, poartă cununa faptelor unui rodnic an școlar. Alături de comoră învățaturii pe care v-ați sporit-o zi de zi în cadrul lecțiilor, activităților în cercuri științifice și tehnice, concursurile artistice și sportive, excursiile și drumetțiile v-au lărgit orizontul de cunoștințe și v-au îmbogățit simțămintele. Ele v-au ajutat să descifrați noi taine ale științei și tehnicii, ale artei și literaturii. Ați avut în același timp posibilitatea să cunoașteți tot mai bine tructul de luptă, frumusețile și bogățiile țării, zărilor luminoase cătra care ne călăuzeste cu înțelepciune partidul; să cunoașteți viața și preocupările copiilor din alte țări, cărora le adresăm cu acest prilej un mesaj de pace și prietenie.

Pentru succesele cu care înțimplinat sărbătorea de astăzi, adresăm, împreună cu voi, învățătorilor și profesorilor, comandanților voștri de detașamente și unități, aceleași felicitări călduroase, exprimîndu-le totodată prețuirea și mulțumirile noastre pentru activitatea nobilă ce o desfășoară, pentru dăruirea și hărnicia cu care vă îndrumă și vă pregătesc pentru viață.

Astăzi, cînd drapelul patriei flutură însoțit și solemn deasupra careului unității de pionieri, astăzi, de ziua voastră, dragi pionieri și școlari, vă urăm din inimă multă sănătate și voință, putere de muncă înnoită, voința care se apropie să constituie pentru voi un prilej de noi bucurii, de joc și cîntec, de întărire a forțelor. Redeschiderea școlii să vă găsească pregătiți pentru a dobîndi tot mai frumoase succese la învățatură. Să deveniți oameni culți și harnici, răspunzînd prin fapte, grijii și dragoste pe care v-o poartă partidul, întregul nostru popor. Să învățați și să creșteți astfel, încît fiecare dintre voi să devină un fiu de nădejde al acestui popor, un luptător neobosit pentru socialism, pentru înflorirea și prosperitatea scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România.

Conf. univ. TRAIAN POP
președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Potrivit hotărîrii Biroului Consiliului Național al Organizației Pionierilor, textul de mai sus va fi citit în cadrul adunărilor festive din 4 iunie a. c., închinată „Zilei pionierilor”, de către comandanții de unități și, respectiv, de către președinții consiliilor regionale, raionale sau orașenești.

A început examenul de bacalaureat

Joi, 25 mai, dimineața... Trăim din plin atmosfera cunoscută a marilor evenimente din viața școlară: peste puțin timp, la orele 9, începe examenul de bacalaureat. Promotia anului 1967 este încercată de emoții. Ele sint inerente evenimentului pe care îl trăiesc în zilele acestea, mai bine de 93.000 de absolvenți ai clasei a XI-a din învățămîntul de cultură generală, cursuri de zi, serale și fără frecvență. Și alături de ei se află profesorii care i-au învățat cartea, părinții, colegii lor mai mici.

Dincolo de emoții, însă, pe fețele tuturor citiști un aer grav și solemn, un zîmbet plin de încredere. Poposim la Liceul nr. 40 din Capitală. Prof. Victor Grigorescu, directorul școlii, ne mărturisește: — Pină acum, de cînd sint director al acestui liceu, mi-au trecut pe sub ochi douăsprezece promoții. S-ar părea că, dintre toate, de promoția lui '67 sintem cel mai mulțumit. Fără așteptări se datorează efortului depus de întregul colectiv al școlii. Așteptăm rezultatele, rod al strădaniilor noastre, pe care le vrem cît mai bune.

Pe sălile liceului e liniște. 190 de absolvenți do-

ÎN CE STADIU SE AFLĂ CONSTRUCȚIILE ȘCOLARE?

Construcțiile școlare, prevăzute a fi realizate în acest an, însumează un număr de 2005 săli de clasă. Înseamnă că la 15 septembrie încă aproximativ 80.000 de elevi își vor începe activitatea în săli noi de curs, toate prevăzute, cu mobilier nou. Aceasta mai înseamnă totodată și condiții din cele mai bune de muncă pentru încă 5900 de cadre didactice. Cum e firesc, construcțiile școlare noi contribuie la sporirea randamentului muncii elevilor și profesorilor, problemă de importanță majoră cu largi implicații. Iată un argument în plus, alături de cele care decurg din caracterul de lege al planului de stat, care pledează pentru o continuă preocupare față de modul cum se desfășoară lucrările de construcții școlare. Dar să vedem în ce măsură a existat și există o astfel de preocupare.

Fronturi de lucru nedeschise încă

Mai întîi o constatare generală: pentru clădirile școlare ce urmează să fie construite din fond central a fost asigurată din timp, neexistînd din acest punct de vedere defecțiuni care să periclitizeze începerea lucrărilor. Astfel, unul din elementele care, în anii precedenți, constituiau obiect de dispute și justificări a fost din capul locului înălțurat. Era de așteptat ca lucrările să înceapă în timp util astfel încît, la ora actuală, să nu existe nici un front de lucru nedeschis. Lucrurile, din diferite motive, nu stau însă așa. În regiunea București, din cele 136 de săli de clasă ce urmează să fie construite, abia 27 se aflau în stadiu de finalizare la începutul lunii mai. Cele mai multe erau cu lucrările la fundație și zidărie. La 33 de săli de clasă lucrările nici nu începuseră.

În regiunea Ploiești situația este și mai critică. Numărul săliilor de clasă la care lucrările nu încep-

seră încă în primele zile ale lunii mai se ridică la 48, alte 41 fiind, la aceeași dată, abia la fundație. Din 126 de săli de clasă, cite urmează să fie date în folosință în acest an, numai 14 au lucrările avansate. Cu excepția regiunilor Argeș, Brașov, Mureș-Autenomă, Maghiara, Oltenia și a orașului Constanța, care au deschis fronturi de lucru la toate noile obiective școlare, lucrările fiind în stadiu de realizare mai avansate, în restul regiunilor construcțiile școlare sint rămase în urmă. La Bacău, lucrările pentru 15 săli de clasă n-au început încă, la alte 30 aflîndu-se în stadiu de fundație. În Crișana, 16 săli neîncepute, 30 în stadiu de fundație. La Iași din 74 de săli, un plan destul de mic după cum se vede, 23 sint neîncepute, în timp ce 22 sint abia la fundație. În Maramureș sint neîncepute 25 de săli, la Suceava 13, iar în orașul București 18.

Cauzele unei atari situații sint explicate diferit de către factorii responsabili. La Direcția construcțiilor din Ministerul Învățămîntului, de pildă, se apreciază că una din principalele cauze ale stadiului necorespunzător în care se găsec construcțiile școlare este începerea

mult întîrziată a lucrărilor, din lipsă de preocupare a statutorilor populare pentru fixarea amplasamentelor și descurajă întîrzierilor de aprovizionare a șantiierelor cu materialele de construcții, în special cu cărămida. Unele staturi populare arată, dispozitiv, insuficiența creditelor rambursabile primite pentru unele comune cu putere economică mai redusă. Si într-un caz și în altul cauzele sint de ordin subiectiv și potesa fi prevenute și preîntîmpinate din timp. Este de nelăgădit că noile construcții școlare să fie periclitate de lipsa de prevedere și constiințiozitate a celor ce le revine răspunderea construirii lor.

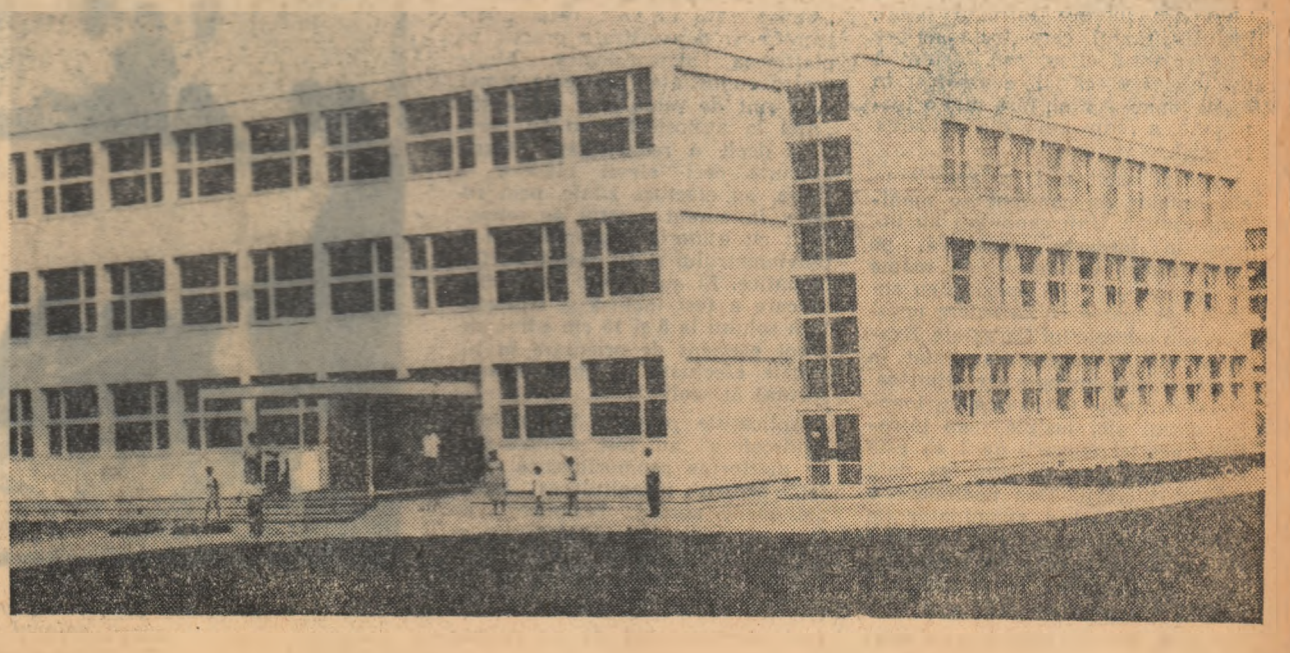
Prin ce se umflă prețul de cost

După ce construcțiile au fost contractate cu întreprinderile specializate, buna desfășurare a lucrărilor depinde, în ultimă instanță, de modul cum acestea își organizează munca. Defecțiunile de organizare duc nu numai la întîrzierea lucrărilor, ci și la pierderi în materiale, la ridicarea prețului de cost al lucrării. Un caz edificator în această privință îl prezintă construcția celor 6 săli de clasă din comuna Stăfănești, orașul București. Începută încă din toamna anului trecut, după ce fu-

sesse aprovizionată cu materialele necesare, construcția a stagnat „din cauza timpului nefavorabil”. Constructorul I.R.C.R. „1 Mai” a turnat fundația, a ridicat circa 1 (un) metru de zidărie, apoi a plasat un paznic care, de mai bine de 6 luni, veghează lîngă „ruinul”. Între timp, la insistențele organelor locale și ale directorului școlii, s-a găsit un alt argument de tergiversare a lucrărilor — cel cu timpul nefavorabil nu mai putea ține afișul — și anume lipsa de materiale. Ca argumentul să poată fi cit mai „convîngător” au fost

CONSTANTIN RADOI

(Continuare în pag. a 4-a)

O nouă școală generală construită în cartierul Berceni-Sud — București

FINAL ȘCOLAR

Aprecieri lucrărilor scrise la concursul de admitere

Sarcina de a corecta și de a aprecia cu obiectivitate o lucrare scrisă pune în fața profesorului examinator o mare răspundere. Corectarea cu simț de răspundere este încă și mai necesară când e vorba de lucrări de concurs, unde orice diferență, cît de mică, poate hotărî într-un sens sau altul situația de reușit sau de respins a elevului.

Examinatorul are datorită sa remarcă la lucrare, cu precizie, părțile pozitive și cele negative, să le cîntărească comparativ. El trebuie să discearnă precis greșelile accidentale sau de ordin secundar, de eroare cu caracter esențial. Superficialitatea, neobservarea greșelilor evidente, sublinierea nejustificată în text, fără a explica în ce constă greșeala respectivă, semnalarea unor greșeli fictive venind din partea examinatorului la concurs pot duce la greșeli ireparabile.

Totuși, mărturisesc cu stringere de inimă, în anii trecuți am avut ocazia să constat astfel de „corectări” în lucrările de limba română de la concursul de admitere în liceu. Am înțeles, drept rari ori, stigmatizări inexplicabile ale unor părți din text de către examinator. Voi scrie câteva cazuri din lucrările cercetate la unele licee din Brașov: evident însă că ele nu sînt proprii numai acestor școli.

Eleva S. M., prezentată la Liceul nr. 1, a făcut o lucrare foarte bună din punctul de vedere al conținutului, al compoziției și al exprimării. Nici măcar o virgulă nu e clintită de la locul ei din text, nici cea mai mică însemnare cu roșu nu e făcută în lucrarea literară. Numai în analiza gramaticală sînt subliniate două presupuse greșeli. În fraza „Mi-e greu să părăsesc coliba... în care mi-am petrecut viața”, eleva arată că expresia e greu are funcție sintactică de predicat nominal, interpretare corectă, potrivit ultimei ediții a Gramaticii Academiei. Examinatorul, prin subliniere cu roșu, califică acest răspuns ca greșit, el rămînd probabil la interpretarea mai veche, după care expresiile de acest tip ar fi avînd funcția de predicat verbale. Eleva mai arată că relativul prepozițional în care, pe lângă funcția joncțională, are și funcția sintactică de complement circumstanțial de loc pe lângă verbul mi-am petrecut, ceea ce e perfect adevărat și în vederile Gramaticii Academiei. Examinatorul nu este însă de acord și subliniază ca greșit și acest răspuns. Deși în analiza gramaticală s-a notat ca greșit ceea ce ar trebui să fie mai mult apreciat: informarea elevului la nivelul actual al științei.

Din lucrări mai reiese că în jurul expresiei „mi-e greu” planează și un alt echivoc. Unii elevi au considerat pe greu ca adjectiv, alții ca adverb. De fapt aici e adverb (ca și în „e bine”, „e lesne” etc). Unii examinatori au crezut însă și ei că e adjectiv și ca atare au notat ca greșite toate răspunsurile corecte ale elevilor. Așa un pătit bunăoară, elevii C. I. (la liceul nr. 2) și T.E. (la Liceul nr. 4). Elevul V. M. (Liceul nr. 4) scrie deservire e greu și „predicat nominal compus din verbul copulativ e și adjectivul greu”. La acest răspuns, examinatorul a subliniat tocmai ceea ce e corect (predicat nominal compus din verbul copulativ e și adjectivul greu). Din fericire pentru elev, această apreciere nu i-a putut influența nota, fiind vorba de o falsă obiectivitate: o greșeală fictivă se compensează cu una nesențială. În lucrarea acestui elev însă, notată cu 6, surprind sublinierile nejustificate făcute la compoziția literară. Introducerea, de vreo șapte rânduri, destul de frumoasă și adecvată, este în întregime subliniată, de asemenea și alte pasaje în cuprinsul lucrării, fără să-și poată da seama în ce constă greșelile.

De altfel la compoziția literară aprecierile arbitrare sînt mai des posibilă decît în analiza gramaticală: Am menționat mai sus un caz. Acestuia i se pot adăuga altele. La tema „Chipul mamei în literatură” elevul T. C. (Liceul nr. 4) a prezentat, printre altele, și pe Victoria Lipăn din romanul Baltașul de M. Sadoveanu. Nu era o greșeală, căci această femeie apare în romanul lui Sadoveanu și ca o mamă devotată. Examinatorul a tăiat din lucrare întregul pasaj, inclusiv textul care trata despre devotamentul ei matern, lăsînd să se înțeleagă că îl consideră în afara temei. Astfel, fără nici o justificare, a redus ceva din valoarea lucrării.

Alteori arbitrarul în aprecierea elementelor de conținut se manifestă ciudat. Unii candidați au inclus în lucrarea respectivă, pe lângă figuri luminoase de mame din popor — și în opoziție cu ele figuri de mame cu caracter negativ, din schițele lui Caragiale. Examinatorul, în general, au tăiat în lucrările elevilor pasaje referitoare la mama lui Goe sau a lui Ionel. Nu discut aici justetea sau injustetea acestei măsuri, dacă ea este consecventă cu interpretarea dată titlului lucrării. Dar nedumereste să vezi că același examinator (la Liceul nr. 4) taie pasajul referitor la mama lui Goe în lucrarea elevului B. D. notată cu 4, dar nu-l taie în lucrarea elevului B.G., notat cu 9. El este îngăduit oare exa-

minatorului această tendință vădit subiectivă? Consider că unul și același element sau se încadrează în temă pentru toți candidații sau nu se încadrează pentru nici unul.

Un aspect al evaluării de suprafață a lucrărilor de concurs este și acela care decurge din predominanța criteriului cantitativ în aprecierea lucrărilor. La una din comisiile de la Liceul nr. 3 am observat tendința examinatorului de a proporționa notele cu dimensiunea lucrării: indiferent de calitate pînă la două pagini — nota 5, pînă la 3 pagini — nota 6, pînă la patru pagini — nota 7 ș.a.m.d. Or, evident, valoarea lucrării literare nu decurge din numărul de pagini. O lucrare de 2—3 pagini în care cunoștințele sînt bine selectate și interpretate, în care sînt respectate normele compoziționale și ale exprimării corecte, poate fi originală și mai valoroasă decît una de 3—4 pagini în care sînt îngrămădite cunoștințe mai multe, dar de-a valma și cu mai vădite deficiențe în exprimare. De aceea, a face din dimensiune un criteriu autonom de notare înseamnă în fond o abateră de la principiile aprecierii obiective. Aceasta cu atât mai mult cu cît, uneori, dimensiunea unor lucrări decurge din modul prolix sau bombastic de expunere al elevului. Supraapreciind acest mod de exprimare, examinatorul pune în dezavantaj pe concurenții care expun sobru și concis, de regulă, mai consistent.

Am atras aici atenția asupra cifroșării scaderii din activitatea unor examinatori la concursurile de admitere, subliniind consecințele lor, mai mult sau mai puțin grave, tocmai pentru a impune pe primul plan al atenției problema care revine, foarte curînd, în actualitate: obiectivitate și competența deplină a aprecierii la examinarea lucrărilor de concurs. În mina profesorului examinator se află, ta și în aceea a judecătorului, cîntărirea unor fapte de care depinde într-o măsură soarta unor oameni, a unor copii. În această împărțire a dreptății nu este admis să se strecoare nici o greșeală.

ST. IACOB
lector I.P.C.D. Brașov

Utilizarea terenului geografic în cadrul lecțiilor finale

Pentru a evidenția elevilor, într-o formă cît mai plastică, o serie de cunoștințe din domeniul disciplinelor pe care le predau, am amenajat, cu sprijinul colectivului școlar, un teren geografic, cuprînzînd patru platforme: astronomică, meteorologică, geobotanică și geomorfologică.

Terenul geografic și-a dovedit în mod deosebit utilitatea, în această perioadă, cu ocazia desfășurării lecțiilor de recapitulare finală. La tema recapitulativă „Orientarea pe glob”, de pildă, elevii, avînd la dispoziție pe teren un Gnomon, au stabilit meridianul localității noastre, Pecica. Apoi elevii au reușit să determine longitudinea localității noastre cu ajutorul ceasornicului solar, calculînd diferența dintre amiaza comună noastră, arătată de ceasornicul solar și ora Bucureștilor, anunțată prin radio. Tot cu ajutorul Gnomonului, elevii au demonstrat înălțimea Soarelui deasupra orizontului. Stabilindu-se unghiul format de acul magnetic al busolei și linia meridianului localității indicate de Gnomon a fost determinată, în continuare, declinația magnetică a localității.

Tema „Mișcările Pămîntului” a fost recapitulată cu ajutorul „Aparaturii de demonstrare a mișcărilor aparente a Soarelui”. Utilizînd suruburile cu arșișoare, un elev a arătat mișcarea aparentă la diferite latitudini și în special deasupra paralelei localității noastre, demonstrînd totodată cauzele repartiției inegale a căldurii și a luminii solare pe glob.

Lecțiile cuprinse în capitolul „Atmosfera” au fost recapitulate teoretic și demonstrate practic pe platforma meteorologică. Multe dintre cunoștințele aferente temei, cum sînt de pildă cele ale lecției „Apa în atmosferă”, nu au necesitat decît o recapitulare foarte succintă, căci elevii claselor a VII-a, au efectuat zilnic, prin rotație, în cursul acestui an, observații cu ajutorul higrometrului și pluviometrului și au completat fișe climatice. Ei au folosit aceste fișe, în care a fost inclusă și temperatura soluției la 5 și 15 cm adîncime drept element de orientare în lucrările efectuate pe lotul experimental al școlii.

Aplicațiile practice la capitolul „Hydrosfera” au fost demonstrate pe platforma geomorfologică. Astfel, pentru recapitularea lecției „Mișcările apelor oceanice” au fost provocate valuri simetrice și asimetrice cu ajutorul unei suflante simple, iar la lecția „Apele de suprafață” a fost realizat un mic torent care pornind de pe culmea

În centrul recapitulării — aplicațiile practice

În centrul preocupărilor actuale ale tuturor profesorilor se află realizarea lecțiilor de recapitulare finală la un nivel care să permită structurarea superioară a cunoștințelor acumulate de elevi pe parcursul anului și să asigure însușirea trinitică și completă a problemelor esențiale. Bineînțeles, aceste obiective includ stabilirea unei cît mai strînse legături între fenomenele studiate și aspectele lor practice întîlnite în viață, în tehnică.

Ținînd seama de valențele specifice ale fizicii am căutat, în același timp, să acord o pondere deosebită, în cadrul obiectivelor de recapitulare, dezvoltării gîndirii logice a elevilor, a capacităților lor de generalizare și abstractizare. În acest scop, în cele patru ore de recapitulare finală prevăzute la fizică în clasa a VII-a, mi-am propus să abordez următoarele teme: Studii mecanismelor simple și aplicațiile în viață și industrie ale acestora; Transformarea energiei calorice în energie mecanică și aplicațiile practice ale acestei transformări; Aparatele și instrumentele optice, aplicații ale legilor de propagare a luminii; Curenții electrice — producere, mărimi caracteristice. Efectele curenților electrice.

În cadrul acestor lecții recapitulative voi accentua mai puțin asupra unor amănunțuri teoretice, ocupîndu-mă în special de felul cum elevii au pătruns esența modalităților de utilizare practică a principiilor și fenomenelor studiate. La prima lecție, de pildă, după o scurtă prezentare a mecanismelor simple voi consacra tot restul timpului rezolvării diferitelor probleme aplicative, astfel alese încît, pe baza lor, elevilor să le rămîină clară în minte concluzia că este mai avantajos și mult mai ușor să ridici o greutate pe plan înclinat cu o pîrghie sau cu un scripete, și, totodată, să poată analiza cu competență avantajele fiecăruia din mecanismele întrebuintate.

În ceea ce privește aprofundarea și sistematizarea cunoștințelor predate în cadrul capitolului „Căldura” mi-am propus să încep lecția recapitulativă cu prezentarea

diagramei „Mașinile termice și aplicațiile lor în tehnică”. Pe marginea acestui diagramă voi pune în discuție principiul general ce stă la baza funcționării mașinilor termice și modul cum acestea au fost utilizate practic în construcția celor mai cunoscute tipuri de mașini. În felul acesta, lecția de recapitulare finală evită să devină o repetare în aceeași formă a unor lucruri cunoscute, și aduce elemente noi, interesante, prezentate într-o formă deosebit de plastică. În cadrul lecției de recapitulare cu tema „Electricitatea” mi-am propus să realizez o lucrare de laborator cuprînzînd experiențe privind alcătuirea de circuite electrice, măsurarea intensității curenților și a tensiunii, determinarea rezistenței unui conductor, precum și studiul legăturii în serie a consumatoarelor. Aceste experiențe vor fi efectuate, prin rotație, de către elevii constituiți în grupe, ajutîndu-l să aprofundeze principalele cunoștințe teoretice predate la capitolul respectiv și în același timp formîndu-le deprinderi practice de muncă independentă.

Consider că efectuînd în această formă recapitularea voi reuși să fixez conținutul esențial al materiei predate pe parcursul întregului an școlar, în ierarhia și logica importanței lor, stabilită de cerințele practice.

Prof. MARIA COMAN
Liceul „A. Papiu Ilarian”
Tg. Mureș

Elevii clasei a XI-a predau „ștafeta învățaturii” celor mai mici colegi, școlarii claselor întîi.

ADMITEREA ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR

— Răspuns la întrebările cititorilor —

Se apropie concursul de admitere în învățămîntul superior. Firește el polarizează interesul unui număr foarte mare dintre absolvenții liceelor și se află, printre obiectivele centrale, în atenția cadrelor didactice, care doresc să acorde un sprijin cît mai larg viitorilor candidați.

Mărturie a acestui interes sînt și numeroasele scrisori pe care le primește redacția noastră, scrisori în care se cer lămuriri și precizări în legătură cu „ediția 1967” a concursului de admitere, făcîndu-se interpretul cititorilor săi, redacția s-a adresat conf. univ. GHEORGHE PAIZI, director general adjunct în Ministerul Învățămîntului, rugîndu-l să răspundă la câteva întrebări.

— Ce măsuri au fost luate pentru o cît mai largă popularizare a instituțiilor de învățămînt superior?

— După cum se știe, anul acesta a fost tipărită și difuzată din timp broșura „Bacalaureatul și admiterea în învățămîntul superior — 1967”. Multe institute și universități din țară au în prezent sub tipar broșuri, planșe, afișe și prospecte care să vină în sprijinul candidaților în vederea alegerii drumului lor de viitor. Pe lângă condițiile de admitere în institutul respectiv, aceste lucrări de popularizare conțin un bogat material informativ privind profilul unor facultăți și secții, condițiile de studiu, aspecte din viața studentescă. Unele institute au găsit și alte forme interesante de informare a candidaților. Astfel, la Institutul de arhitectură „Ion Mincu” din București a fost amenajată și se va deschide zilele acestea o expoziție cu temele care au constituit obiectul probelor practice de aplicații la concursurile de admitere din anii trecuți. Zilnic un membru al corpului didactic din institut va da explicațiile necesare în legătură cu probleme de aplicații, iar cu o săptămîină înainte de concurs vor fi organizate consultații și pentru celelalte probe. Larzi acțiuni de popularizare și de informare a candidaților sînt inscrite și în planurile speciale ale Institutului de construcții, Institutului de științe

care locuiesc și activează în producție într-o altă localitate decît aceea în care funcționează institutul superior de specialitate?

— Se pot prezenta. Ei vor trebui însă să frecventeze cu regularitate cursurile. În acest scop, pînă în toamnă, la începerea cursurilor, candidatul reușit la concurs, trebuie să obțină din partea ministrului tutelar transferul într-un post, în aceeași specialitate, din localitatea în care se află sediul institutului de învățămînt superior respectiv. În cazul unor localități apropiate, vor fi admise „navetele” numai în condițiile în care acestea nu împietăzesc cu nimic frecventarea regulată a cursurilor.

— Numeroase corespondențe primite cer lămuriri în legătură cu notarea la examenul de admitere.

— Intr-adevăr această problemă formează și obiectul unor scrisori și propuneri sosite la Ministerul Învățămîntului. Marea majoritate a cadrelor didactice, a părinților și elevilor își exprimă satisfacția față de măsura pe care a luat-o ministerul de a considera media obținută la examenul de bacalaureat ca una din notele concursului de admitere în învățămîntul superior. Relația strînsă între bacalaureat și concursul de admitere dovedește unitatea procesului de învățămînt.

— În legătură cu faptul că, în urmă cu cîtiva ani, au existat sisteme de notare atît în scara 1—5 cît și în calificative, sîntem întrebați cum se calculează media în asemenea cazuri?

— Diploma de merit — în cazul notării în scara 1—5 — este echivalentă cu nota 10. Medii 5 îl corespunde media 9,50, medii 4—7,50, medii 3—5,50. Sistemului de notare cu calificative îi corespund următoarele medii: diplomă de merit — media 10, calificativul „f. bine” — media 9,50, calificativul „bine” — media 7,50, calificativul „suficient” — media 5,50. Aceste medii vor fi luate în considerare la calculul mediei finale a concursului de admitere. Ținînd seama de faptul că, în trecut, au existat diferite modalități de a înregistra notele pe diplomele de maturitate (sau de absolvire) Ministerul Învățămîntului a elaborat instrucțiuni precise pentru fiecare caz în parte. Desigur că pentru clarificarea altor nelămuriri candidații, cadrele didactice și părinții se pot adresa ministerului, dar pentru mai multă operativitate ei se pot adresa și celui mai apropiat institut de învățămînt superior, unde vor găsi toată sollicitudinea necesară.

Dat fiind marele interes — pe care îl remarcăm încă de pe acum — pentru concursul de admitere sîntem convinși că noua promoție de bacalaureați se va prezenta bine pregătită în fata comisiilor de admitere în învățămîntul superior. „Alma mater” îi așteaptă.

RELIEF PE NEGATIV

Cine plătește?

La centrul școlar al M.I.A. din Galați funcționează, pe postul de contabil șef, Maria Cristea. Cu ajutorul ei a fost încadrată, ca laborantă la aceeași școală, Veronica Alexe, sora mai mică a contabilei șef, elevă în clasa a XI-a de liceu, la cursurile fără frecvență. Lipsind în școală un profesor de educație fizică contabila sefă găsește că sora ei este cea mai indicată să predea această disciplină, firește pe lângă activitatea de laborantă. Observații de puteri discreționare are în această școală contabila. În luna decembrie Veronica Alexe lipsește mai multe zile. Leafă-i merge însă. Începînd cu primul trimestru îl devine și mai scumpă la vedere. Își face apariția, odată pe săptămîină, semnează în fugă în condică pentru zilele „prestate” ca laborantă, apoi în condica profesorilor pentru orele „prestate” ca profesoră și dispune. Leafă curge mai departe... Sesiata, direcția de resort din M.I.A. le pedepsește pe ambele cu „muștrare scrisă cu avertisment”. Despre muștrare, nimic de zis. Dar, de plăti cine plătește?

Au sărit peste cal

La concursul de admitere de anul trecut de la Grupul școlar U.M.M. din Cluj-Napoca—Mușcel, candidații au fost examinați la limba română, după o programă ad-hoc. Biletele erau alcătuite fără să se țină seama de reducerea de texte prevăzute în precizările Ministerului Învățămîntului. Cînd s-a atras atenția comisiei că textele din bilete nu-au mai fost pregătite, fiind scoase din programă pentru examen, s-a răspuns că „la uzină nu s-a rețus nimic, trebuie să se știe tot”. Au urmat, cum era de așteptat, „accidente”. După cum se vede comisia „a sărit peste cal”. E bine ca anul acesta membrii comisiilor de admitere să fie atenți la asemenea „sărituri peste cal” și să nu permită pentru cei examinați și pentru „săritorii”.

Lecție recapitulativă pe terenul geografic al Liceului din Pecica, raionul Arad

OPINII

CE CONDIȚII

OFERĂ

ACTIVITĂȚII

CREATOARE

CERCURILE

PE MATERII?

La început a fost programa

Ce trebuie să fie activitatea cercurilor de elevi, aflăm în primul rând din programele elaborate de Direcția generală pedagogică a învățământului de cultură generală, încă cu doi ani în urmă. Fiecare programă schițează, prin cite un detaliat preambul, scopul și sarcinile cercului respectiv. Din capul locului reiese, examinând programele, preocuparea pentru înțelegerea unei activități de cerc viabile și susținute printr-un conținut corespunzător. Totuși, chiar programele acestea, indicând nivelul științific și stabilind tematica cercurilor pentru diversele materii, dind diferite indicații bibliografice, vorbesc în chip deosebit despre scop și sarcinile acestei forme de activitate organizată cu elevii.

Să luăm, bunăoară, programa cercului de matematică pentru clasa a IX-a (aprobată cu nr. 47211/1965). Aici se scrie între altele, la pagina 4: „Cercurile de matematică ale elevilor trebuie să urmărească în mod continuu și perseverent transformarea informării științifice a elevilor, interesul și curiozitatea lor pentru știință, într-o puternică pasiune pentru studiu, pentru cercetarea matematicii”. În programa de fizică, în schimb, se afirmă: „Cercul de fizică are drept scop să stimuleze preocupările elevilor și să dezvolte înclinațiile acestora pentru fizică (...). Profesorii pot cultiva chiar (s.n.) pasiunea pentru fizică”. Obiectivele cercurilor de biologie sînt, prin formulare, și mai restrînse: „colectarea și cunoașterea unor materiale”, „consolidarea anumitor deprinderi de muncă practică”, „cunoașterea florei și faunei din regiune” etc. Aici talentul, stimularea pasiunii sînt, în mod inexpricabil, date uitării...

S-ar putea să se replice că, de de fapt, amintite text, simple preambule, nu au prea mare importanță iar diferențele semnificate provin doar din dorința de a se evita repetarea aceluiași formulărilor. Din păcate, nu. Aceste deosebiri în stabilirea obiectivelor se reflectă limpede în însăși tematica propusă pentru activitatea cercurilor și în bibliografia recomandată. Astfel, dacă ne referim la clasa a IX-a, teoremele lui Ceva, Menelaus, Desargues și reciprocele, transformările punctuale, operațiile cu vectori, schimbarea bazei unui logaritm și chiar operațiile cu rigla de calcul, prevăzute în programa cercului de matematică, depășesc ca nivel științific cunoștințele despre presiuni joase și foarte înalte, moment cinetic și moment de inerție, precum și noțiunile de dinamică corpului de masă variabilă, la care se referă tematica cercului de fizică. Cit privește teme cum sînt folosirea plantelor ca preocupare din vechime și pînă azi, noțiunile despre celulă, țesut și structura organelor vegetative, ori istoricul dezvoltării zoologiei, cuprinse în programa cercului de științe naturale, apar mai mult ca elemente complementare ale materiei predate în orele de curs.

La fel, în clasa a X-a, congruențele aritmetice și formula lui Cardano pentru rezolvarea ecuațiilor

de gradul trei și a celor trigonometrice, sau elementele de trigonometrie sferică, din programa cercului de matematică, solicită judecata elevului în mai mare măsură decît temperaturile foarte joase și foarte înalte, rezonanța în tehnică și alte teme din programa cercului de fizică, ca să nu mai vorbim de istoricul dezvoltării biologiei, ori serietatea pe tema „animale — monumente ale naturii” prevăzute în programa cercului de științe naturale. Asemenea diferențe marcate apar și în tematicile stabilite pentru cercurile claselor a XI-a și a XII-a.

Fără îndoială, se poate contraargumenta în această privință, că nu enunțul temei este hotărîtor, ci gradul de profunzime al trăirilor ei în cadrul cercului. Iată însă că și bibliografia recomandată de programe menține diferența inițială de nivel între discipline. Citeva exemple: la matematică se propun în bibliografie lucrări care fac parte din bibliografia de mai tîrziu a studenților sau chiar a specialiștilor ca de pildă, lucrările: Aramă L. și Morozon T. — Culegere de probleme de calcul diferențial, vol. I. Ed. tehnică, 1964; Kutuzov V. B. — Geometria lui Lobacevski și elementele de bază ale geometriei. Ed. tehnică, 1952; Moisil Gr. — Introducerea în algebră, Ed. Academiei R.P.R., 1954 și multe altele. La fizică însă două din lucrările recomandate (N. Bărbulescu — Fizica generală, V. Atanasiu — Noțiuni de fizică generală și H. Hangea — Fizica tehnică) au un nivel teoretic mai înalt, majoritatea bibliografiilor fiind formate din cărți de popularizare științifică în sfîrșit, la biologie, bibliografia cuprinde aproape exclusiv lucrări de popularizare. Printre ele se numără, la mai multe clase, lucrarea „Homunculus” — care pe lângă nivelul său relativ scăzut, are și neajunsul de a promova unele păreri depășite pe plan științific.

În concluzie apare evident că, și în cazul cînd ne-am limita la o simplă proporționare a programelor diferitelor cercuri, există, în ceea ce privește fizica și mai ales științele biologice, mari rezerve care să ducă la ridicarea nivelului activităților și a ținutei lor științifice.

Straturi permeabile la infiltrațiile formalismului

Este un fapt evident că există, în numeroase școli, cercuri de elevi care prin valorificarea unor inițiative pozitive și dorința unei îndrumări atente, recepțivă la modul cum pulsează interesul participanților, au obținut rezultate laudabile. Recentele bilanțuri făcute cu prilejul încheierii activității anuale a cercurilor, ca de pildă la liceele „Gh. Sincai” și „D. Cantemir” din Capitală, „N. Bălcescu” din Craiova și altele au relevat cu prisosință aceasta.

În același timp însă, am avut

ocazia să constatăm în activitatea unor cercuri o lipsă de vioiciune, tradusă adesea printr-un automatism de funcționare. Acestea se reflectă neîndoielnic în lipsa de interes a participanților pentru viața propriului lor cerc. Ce duc la această scădere de interes?

În primul rînd birocratizarea activității, limitarea acesteia la prezentarea de referate, destul de multe neinteresante, lipsite de originalitate mai ales care îngustează munca cercului la un grup restrîns de elevi prinși direct de problemă. O a doua cauză o constituie faptul că activitățile practice, care stîrnesc de obicei cel mai mult interes, fie că e vorba de rezolvări de probleme (la matematică sau chimie), fie de lucrări de laborator (la fizică, chimie sau biologie), vizitele și excursiile cu caracter științific sînt, în destul de numeroase cazuri, încă prea puțin legate de acțiune de cercetare și studiu, predominînd observația asupra unor fenomene cunoscute și căutarea de soluții la probleme, de o tipologie relativ banală. Astfel, deși cercurile sînt limitate la 15—20 de elevi și aceștia sînt aleși pe criteriul bunelor rezultate la învățătură, capacitatea lor de înțelegere nu este solicitată, în general, la limita sa superioară. Atenția membrilor cercului nu este reținută suficient prin pedalararea pe modern, neobișnuit, atractiv.

O a treia cauză a faptului că cercurile nu au cîștigat în cea mai mare măsură interesul participanților este lipsa activității dintre sedințe, sau mai pe neoculte spus, faptul că cercurile nu prea își trăiesc viața.

Conform programei, un cerc format din 15—20 elevi de aceeași clasă (din clase paralele, de obicei) ține o sedință lunară a cărei durată nu trebuie să depășească 1 1/2 ore. Desigur perioada care urmează unei sedințe ar putea fi utilizată, și este în unele cazuri, pentru pregătirea sedinței următoare. Dar de foarte multe ori cercul „există” în fapt exact timp de 1 1/2 ore, cînd majoritatea membrilor săi vin și se așează în băncile lor ca să asculte un referat, să vadă și să trăiască cu adevărat ar trebui ca membrii săi să se adune nu numai pentru a afla ceva, ci, abia așteptînd sedința, să se regăsească împreună mai ales pentru a spune ceva fiecare dintre ei, impulsul pentru asemenea activitate vine, multiplă trebuie să-i fie în primul rînd programele. Deci din acest punct de vedere programele cercurilor necesită o revizuire atentă.

Neîndoielnic că pentru a face din fiecare cerc un ogor de pe care elevii să recolteze noi cunoștințe, o pepinieră de talente și inițiative creatoare, rolul hotărîtor îl revine profesorului. Prin intermediul profesorului se traduce în viață indicațiile programei, măiestria lui poate valorifica indicațiile pozitive ale acestuia, poate suplini lacunele, estompa anumite indicații insuficient studiate. Procedînd în acest fel, îndrumătorul cercului de elevi

transformă implicit activitatea acestuia într-un cîmp pentru recoltarea de experiențe, pe marginea și în completarea celor de la clasă, într-un laborator viu de lucru. Aci poate educatorul să experimenteze, în condiții propice, tratarea diferențiată a elevilor la limita superioară a cunoștințelor lor științifice. Și desigur tot în cerc profesorul poate descoperi forme dintre cele mai eficiente, mai pasionante, de formare a orizontului științific al elevilor.

Citeva propuneri

Chiar și simpla trecere în revistă a conținutului și formelor de activitate a cercurilor de elevi impune o serie de concluzii.

● **Mai multă varietate în tematică și mai multă interes în raport cu problemele care-i pasionează pe elevi.** În acest sens programele cercurilor de elevi pe materii trebuie să dea tonul, accentuînd prezența „modernului” și ineditului în tematica lor. Pot fi formulate idei oricît de îndrăznețe, chiar unele investigații tehnice originale, cu condiția să se asigure un îndrumător de înaltă competență. În unele cercuri — de exemplu cele de chimie sau biologie — se pot da cite unuia sau mai multor elevi, teme mai ample de studiu, desfășurate pe o perioadă mai mare de timp, pe un trimestru, de pildă, sau chiar pe un întreg an școlar.

● **Asigurarea unei game mai largi de mijloace și materiale pentru lucrări experimentale.** Desigur largirea sferei de lucrări aplicative a cercurilor solicită dotarea laboratoarelor de fizică, chimie și biologie cu un utilaj mai variat și, mai ales de precizie sporită. Realizarea acestui deziderat se leagă strîns de propunerea următoare...

● **Solicitarea unui sprijin mai amplu pentru cercurile de elevi, din partea forurilor de cercetare științifică înaltă.** Cercurile de elevi ar putea fi nu numai sprijinite, dar evantate și „tutelate” de institutele de cercetări științifice, ai căror specialiști sîntem siguri că nu ar refuza să participe din cînd în cînd la lucrările cercurilor, să facă unele expuneri elevilor, să dea consultanți profesorilor îndrumători și, de ce nu, unora să-i invite pe elevi să cunoască și să participe la unele forme de activitate a acestor institute.

● **Să se normeze activitatea profesorilor în cadrul cercurilor de elevi.** Conducerea cercurilor să fie înscrisă în cadrul normei didactice a anumitor profesori și să se creeze un sistem unitar de apreciere a acestei activități.

Asemenea măsuri care să ducă la creșterea contribuției cercurilor pe planul gîndirii științifice a elevilor, să facă din ele o bază de pe care tinerii să poată păși mai departe la stăpînirea științei și minuirea pricepută a tehnicii, să asigure îndrumarea lor cu deplină competență, vor da un nou și puternic avînt acestei forme de activitate cu deosebit potențial educativ.

D. TEODORU

„Pentru reabilitarea unei cenușărese”

Articolul „Pentru reabilitarea unei «cenușărese»” apărut în Gazeta învățămîntului nr. 889 sub semnătura tov. Ion Pascu, directorul Școlii generale din satul Vasile Aecsan-dri, raionul Galați, susținea, pe bună dreptate, că lucrul manual sau o altă formă de activități practice în incinta școlii trebuie menținută la clasele V-VIII, incluzîndu-se și în școlile sătești lucrări simple de atelier.

Numerose considerente mă determină să susțin acest punct de vedere. Aș spune, în primul rînd, că există o înclinăție firească a copiilor să lucreze cu anumite scule simple — un ciocan, o pilă, o daltă, un burghiu — și este deci tot atât de normal să-i învățăm cum să minuiască corect aceste scule, care sînt cele mai potrivite instrumente în vederea efectuării unei anumite operații, cum să evite eventualele accidente. Sînt convins că aceasta ar aduce un prim cîștig inesei școlilor, elevii putîndu-și astfel aduce o contribuție mai importantă la îmbunătățirea dotării laboratoarelor cu material didactic din resurse locale. Este știut, de asemenea, că lucrările practice de țiplărie și lăcătușărie, precum și studiul materialelor asupra cărora se efectuează prelucrări mecanice permit o legătură mai strînsă cu ansamblul disciplinelor realist practice — fizică, matematică, chimie.

În examinarea propunerii pe care o susținem, mai trebuie ținut seama că un procent tot mai mare de elevi din școlile generale sătești se îndreaptă către liceele de specialitate cu caracter industrial, către școlile profesionale industriale și de mecanizare a agriculturii. Desigur că existența unor priceperi elementare în domeniul lăcătușăriei, la toți elevii admiși în aceste școli, ar omogeniza mult instruirea în prima perioadă de practică și ar elimina multe din deficiențele constatate în prezent în ceea ce privește nivelul scăzut al însușirii anumitor deprinderi practice. (Deficiențe constatate mai ales la elevii proveniți din școlile sătești).

Departele de constituții o pledoarie pentru renunțarea la predarea „agriculturii” și a aplicațiilor practice la această disciplină în școlile sătești, propunerile cuprinse în articolul „Pentru reabilitarea unei «cenușărese»”, ca și argumentele prin care le susținem vor să întărească în fapt pregătirea de viitor pe care va trebui s-o aibă un lucrător din agricultura socialistă, unde ponderea lucrărilor bazate pe mecanizare complexă și pe electrificare crește continuu.

S. MARIN
maistru instructor la Liceul din Fetești.

Problema oportunității studiului anumitor indeletniciri practice în cadrul școlilor generale din mediul rural, la care se referă articolul „Pentru reabilitarea unei «cenușărese»”, ar trebui într-adevăr reexaminată în lumina anumitor condiții concrete și a experienței acumulate în acest domeniu. Socotesc că, în această privință, există o prea mare rigiditate formală. Să luăm în considerare, de pildă, cazul a numeroase comune care este și comuna noastră — Baia de Fier — cu un accentuat specific industrial, în care un procent însemnat dintre locuitorii sînt de fapt muncitori în diferite întreprinderi. De asemenea, deși pentru comuna de deal și de munte se prevede la agricultură studiul plantelor specifice, de exemplu pomii fructiferi, precum și al altor ocupații caracteristice — apicultura, bunăoară — se ține într-o măsură prea mică seama că înseși aceste ocupații cu caracter agricol cuprind o serie de lucrări auxiliare în care este foarte utilă cunoașterea țiplăriei. (Ce bine ar fi de pildă, dacă ar fi prevăzut undeva în programă ca elevii să învețe confecționarea unui stup sistematic).

Susțin, de aceea, necesitatea adoptării unor măsuri mai largi în această privință, care să corespundă afit obiectivelor învățămîntului cit și preferențelor manifestate de elevi. În această privință ar fi util să se alcătuiască, cu caracter experimental, o programă de lucrări practice de atelier, care ar putea fi realizate în școlile generale sătești, fără prea mari eforturi în ceea ce privește dotarea acestora. Totodată ar trebui revăzută și îmbunătățită programa de agricultură și cea a lucrărilor practice aferente, astfel încît elevii să fie familiarizați și cu unele lucrări auxiliare dintre cele mai importante. Apoi ar fi bine să se lase la alegerea elevilor — așa cum se procedează pentru limbile străine — domeniul de pregătire practică pe care doresc să-l urmeze.

În ceea ce privește problema cadrelor necesare predării indeletnicirilor practice, aceasta ar putea fi rezolvată relativ ușor, fie prin încadrarea cu cîteva ore a unui maistru de la întreprinderea locală cea mai apropiată, fie prin încredințarea acestor ore unor învățători absolvenți ai fostelor școli normale care, după cum se știe, au primit o anumită pregătire și pentru efectuarea lucrărilor practice. Pentru viitor, dacă se adoptă propunerea susținută de noi, s-ar putea introduce o disciplină de profil și în cadrul actualilor licee pedagogice.

Prof. HARALAMBIE DINA
directorul Școlii generale din Baia de Fier, reg. Oltenia

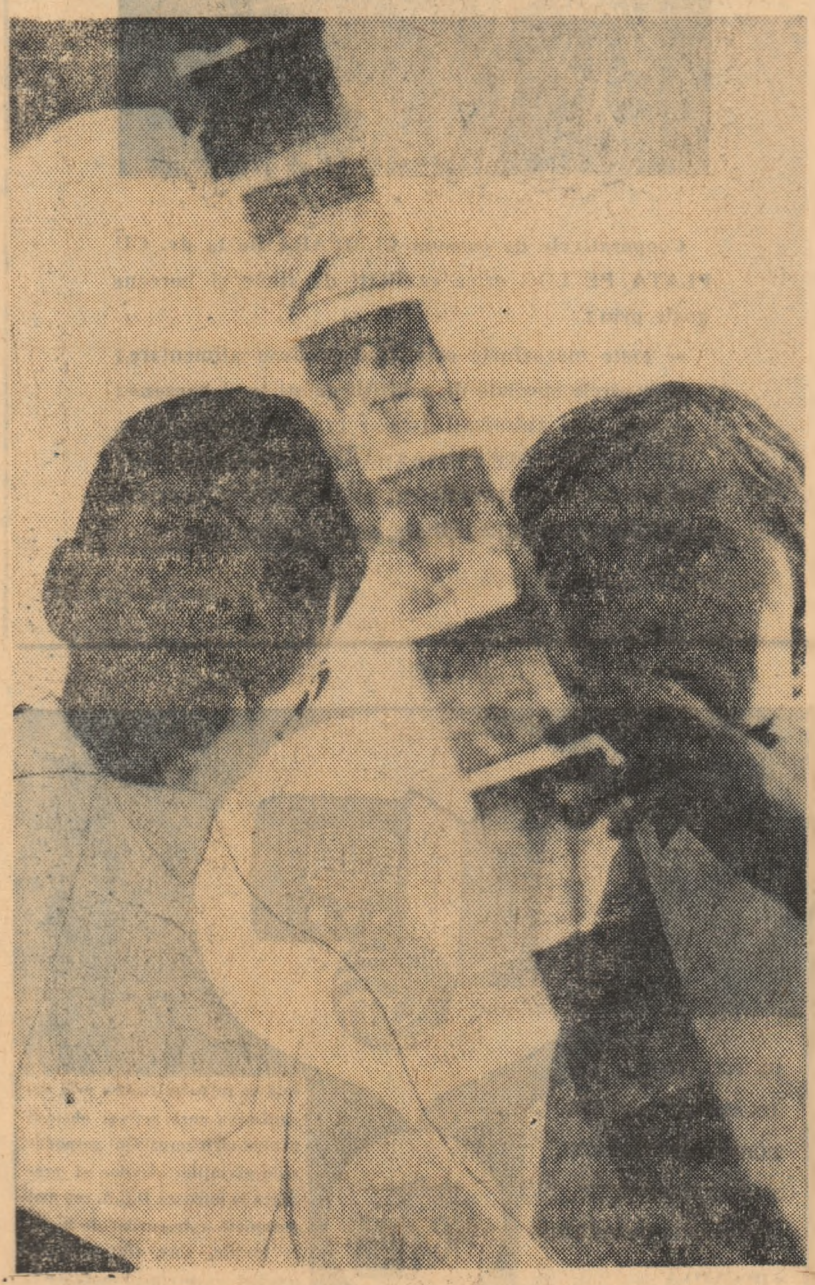
N-am pus și noi adesea întrebarea formulată în articolul „Pentru reabilitarea unei «cenușărese»”: de ce orele de activități practice gospodărești figurează în planul de învățămînt, însoțite de termenul „facultativ”?

Sînt aore indeletnicirile gospodărești o activitate de care fetele și chiar băieții să nu aibă nevoie în viață? Solicită acestea vreun talent deosebit? Există măcar un singur om care în viața lui să nu aibă nevoie să cunoască organizarea și efectuarea unor lucrări simple de menaj? Fără îndoială, nu! Iată de ce, și după părerea noastră, orele de activități practice și gospodărești ar trebui să fie cuprinse în programe pe tot parcursul școlii de 8 ani. În ceea ce privește programa orelor de activități practice ar fi bine ca să cuprindă teme corespunzînd necesităților vieții, activităților gospodărești curente, de la curățenia și ordinea locuinței, la prepararea unui dejun hrînitor și corespunzător din punct de vedere igienic.

Este adevărat că multe tinere învăță de la mamele lor unele dintre aceste lucruri, dar sînt numeroase și fetele care intră în viață complet nepregătite din acest punct de vedere, fie pentru că mamele lor sînt în producție și nu au timp să le îndrume, fie pentru că acestea, dintr-o dragoste exagerată și greșit orientată, evită să le deprînda de mici cu diferite treburi gospodărești.

În ceea ce privește atitudinea elevilor inesei față de aceste activități subliniez că, judecînd după activitatea în cercul de gospodărie pe care îl conduc, majoritatea fetelor participă cu evidentă plăcere și interes.

Prof. CLEOPATRA DORU
Școala generală din com. Hălmașii raionul Gurahonț

O nouă reușită a fotografiilor amatori de la „cercul foto”

Un joc al intimplării sau o alegere deliberată?

Mulți dintre absolvenții claselor realiste ale liceului nostru sînt astăzi studenți la medicina, la biologie, la științe juridice sau la alte facultăți la care matematica nu figurează în programa de învățămînt. În schimb Rodica F., o elevă care a urmat cu deosebit succes secția umanistă, a absolvit anul trecut facultatea de matematică!

O anchetă în rîndul elevilor din clasele a X-a pe tema „ce va determina să urmați secția reală sau umanistă” a prilejuit, în multe cazuri, niște răspunsuri bizare, derutante. Elevi care, din clasa a V-a pînă într-a IX-a, n-au depășit media 5 la matematică, cer totuși să se înscrie la secția reală motivînd că aici „au mai multe posibilități”, că „părinții vor ca ei să urmeze politehnica” ori că „nu mă prea împac cu la-

tina”. Bineînțeles, această sporește în mod artificial numărul claselor realiste (Raportul este, în orașul nostru de 7 la 1, iar media pe țară, probabil, foarte apropiată de acest raport).

De aceea consider că a lua în considerare exclusiv, în cazul acestei alegeri, cererea elevului de a urma o secție sau alta — așa cum se obișnuiește acum — constituie un procedeu empiric, în care hazardul are un rol preponderent. Cred că în această problemă de răspundere, sfatul unei comisii formate din diriginți și profesori de specialitate este absolut necesar. Cred, de asemenea, că niște „fișe orientative” ar trebui să însoțească pe elevi încă din clasa a V-a.

FLORIN ANGHEL
Pitești

Practica în liceele pedagogice

Menită să familiarizeze pe elevii liceelor pedagogice cu principalele aspecte ale procesului de învățămînt la clasele I—IV, practica pedagogică a elevilor din anul III al acestor școli cuprinde, în cadrul programei, acțiuni prin intermediul cărora să li se facă cunoscute viitorilor învățători particularitățile psihice ale copiilor, modul de alcătuire a fișei psicho-pedagogice, metodele folosite pentru a înlătura unele aspecte negative de comportament ale școlărilor etc.

Pornind de la aceste obiective, colectivul Liceului pedagogic din Birlad și-a întocmit o planificare tematică prin care să asigure viitorilor învățători o pregătire cît mai temeinică și multilaterală. Pe parcursul acestei activități ne-am izbit însă de unele greutăți, provenite, în principal, din faptul cum sînt elaborate în prezent planul de învățămînt și programa de practică pedagogică. Pe baza acestor documente de învățămînt, elevii anulului III încep practica pe-

dagogică din primul trimestru. Or, la acea dată, ei nu dispun încă de cunoștințe în domeniul psihologiei copilului (acestea se predau abia spre sfîrșitul trimestrului I) care să-i ajute în observațiile pe care urmează să le efectueze. Același lucru se întîmplă și la pedagogie, unde, în primele luni ale trimestrului I, sînt predate în cadrul cursului teme nelegate de observațiile pe care trebuie să le facă elevii în timpul practicii.

Consider, de asemenea, ca totul nepotrivit faptul că elevilor anulului III li se solicită în timpul trimestrului III să țină lecții practice la limba română și aritmetică, deși la acea dată nu le-a fost predată încă metoda celor opt obiecte și nici nu au avut posibilitatea, la lecțiile de pedagogie, să cunoască formele de organizare a procesului de învățămînt.

Pentru rezolvarea acestor deficiențe propun introducerea practicii pedagogice abia din trimestrul II al anulului III. Astfel, cele două ore pe săptămînă, ce rămîn disponibile în trimestrul I, vor putea fi folosite pentru predarea metodicilor limbii române și aritmeticii, asigurîndu-se orientarea necesară elevilor pentru lecțiile practice. Oricum, socotesc că aceste lecții practice predate de elevii liceelor pedagogice să fie planificate în primul trimestru al anulului IV, concomitent cu lecțiile-model.

În felul acesta, eficiența practicii pedagogice ar fi asigurată, eliminîndu-se unele tendințe spre formalism și asigurîndu-se conținutul științific și metodic al acestor activități, afit de importante pentru pregătirea viitorilor învățători.

Prof. ILIE GHIOAROE
Birlad

TEZĂ DE DOCTORAT

În ziua de 7 iunie 1967, ora 12, va avea loc la Institutul agronomic „Dr. Petru Groza” din Cluj, în sala A 4 din str. Mănăștur nr. 3, susținerea publică a tezei de doctorat „Contribuții la dezvoltarea biologiei, ameliorarea și agrotehnica fasolei-Vigna sinensis (Torn) Endl”, a tov. ing. ZAVOI AUREL, pentru obținerea titlului de „doctor în agronomie”.

Conducător științific: Prof. dr. doc. Șt. VASILE VELICAN, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România.

Referenți științifici oficiali: — Prof. dr. doc. Șt. I. SAFTA, de la Universitatea Craiova. — Prof. dr. F. CANTAR, de la Institutul agronomic „Ion Ionescu de la Brad” Iași. — Conf. dr. V. NAGHIU, de la Institutul agronomic „Dr. Petru Groza” Cluj.

Teza de doctorat poate fi consultată la biblioteca centrală a Institutului, str. Mănăștur nr. 3.

ACTIVITATEA ȘTIINȚIFICĂ A CORPULUI PROFESORAL

— Sesiunea de comunicări a Societății de științe istorice și filologice —

Recent, Societatea de științe istorice și filologice din Republica Socialistă România a organizat, în orașul Ploiești, o sesiune științifică în care au fost prezentate o serie de interesante comunicări în legătură cu dobândirea, prin lupta poporului, a independenței de stat a României. La lucrările sesiunii au participat reprezentanți ai Ministerului Învățământului, ai conducerii Societății de științe istorice și filologice, ai organelor de partid și de stat din orașul Ploiești, delegați ai filialelor Societății, precum și un mare număr de cadre didactice din Ploiești.

Comunicarea de deschidere a sesiunii, cu titlul „Partidele și grupările politice și atitudinea lor față de problema independenței României”, prezentată de prof. univ. Vasile Maciu, membru corespondent al Academiei, a evidențiat faptul că, în perioada anilor 1875-1878, deși căile preconizate de diferite partide și grupări politice în vederea cuceririi independenței erau diferite, toate forțele sociale-politice din România doreau independența statului și militau în acest sens.

Comunicarea prof. N. Adăniloae, intitulată „Contribuția maselor populare la susținerea războiului de independență”, a conturat clar că războiul pentru scuturarea jugului otoman, sacrificiile făcute pentru obținerea victoriei au dovedit înaltul patriotism al maselor populare, conștiința lor în lupta pentru înfăptuirea aspirațiilor naționale ale românilor. Comunicările „Atitudinea ploieștenilor față de războiul de independență” de prof. Paul Popescu (Ploiești), „Contribuția maselor populare din regiunea Galați la desfășurarea războiului de independență” de lector univ. Cezar Serbu (Galați), „Câteva date privind contribuția orașului Piatra Neamț la susținerea războiului pentru independență” de prof. Mihai Zamoșteanu (Piatra Neamț), „Contribuția locuitorilor din orașul și regiunea Bacău la susținerea războiului pentru independență” de prof. Ciută Ion (Bacău), „Contribuția orașului și județului Buzău la susținerea războiului de independență” de prof. Dimitrie Ionescu (Buzău) și „Manifestări literare și artistice la Galați pentru susținerea războiului de independență” de prof. Paul Păltănea (Galați), au venit cu informații și date noi privind aportul maselor din diferite regiuni în sprijinirea războiului pentru cucerirea independenței de stat a României.

Războiul de independență a constituit prilejul de manifestare a unității de conștiință națională a românilor aflați sub dominația austro-ungară. Acest lucru a fost reliefat în comunicările „Războiul de independență — prilejul de manifestare a unității de conștiință națională a românilor din Transilvania” de lector univ. Vladimir Dicușcu (Cluj) și „Războiul de independență — ecurile lui în Transilvania” de Vasile Netea, cercetător științific (București), care prezintă ecoul războiului de independență în presa românească de peste Carpați („Gazeta Transilvania”, „Telegraful român”, revista „Familia” etc), ajutorul material dat de populația și aici pentru purtarea războiului precum și participarea unor transilvăneni, bănățeni și bucovineni ca voluntari în cadrul unităților de dorobanți.

Luptele duse de români la Răhova și la Plevna, victoriile obți-

nute de ei au fost elogiate de numeroase ziare străine, — rusești, engleze, germane, franceze și italiene. Aceste aprecieri ale presei străine — arată conf. univ. C. Velich, în comunicarea „Spicuri din presa străină asupra luptelor de la Răhova și Plevna”, au adus mari servicii României, creind o atmosferă favorabilă țării și un curent pozitiv în opinia publică europeană.

Comunicarea „Războiul de independență și socialiștii din România”, prezentată de Georgeta Tudoran, cercetător științific (Iași), a înfățișat, pe baza unui bogat material de arhivă, atitudinea socialiștilor de sprijinire a acestui război drept.

În ultima comunicare a sesiunii cu titlul „1877 în folclorul moldovenesc” lect. univ. Vasile Adăscăliței (Iași), a insistat asupra variantelor unei piese de teatru cu caracter folcloric intitulată „Căderea Plevnei” sau „Predarea lui Osman Pașa”, variante înalte pe un perimetru destul de larg în Moldova centrală.

Desprinzind concluziile pe marginea lucrărilor sesiunii, prof. univ. Vasile Maciu, vicepreședinte al Societății de științe istorice și filologice din Republica Socialistă România, a subliniat ținuta științifică a comunicărilor prezentate și contribuția lor la o mai bună cunoaștere a diferitelor aspecte legate de războiul de independență.

În timpul sesiunii, Societatea de științe istorice și filologice a organizat, pentru participanți, vizite la muzeul regional de istorie, la diferite case memoriale și monumente istorice din orașul și raionul Ploiești și din orașele Tirgoviște și Cîmpina.

În timpul sesiunii, Societatea de științe istorice și filologice a organizat, pentru participanți, vizite la muzeul regional de istorie, la diferite case memoriale și monumente istorice din orașul și raionul Ploiești și din orașele Tirgoviște și Cîmpina.

În timpul sesiunii, Societatea de științe istorice și filologice a organizat, pentru participanți, vizite la muzeul regional de istorie, la diferite case memoriale și monumente istorice din orașul și raionul Ploiești și din orașele Tirgoviște și Cîmpina.

În timpul sesiunii, Societatea de științe istorice și filologice a organizat, pentru participanți, vizite la muzeul regional de istorie, la diferite case memoriale și monumente istorice din orașul și raionul Ploiești și din orașele Tirgoviște și Cîmpina.

În timpul sesiunii, Societatea de științe istorice și filologice a organizat, pentru participanți, vizite la muzeul regional de istorie, la diferite case memoriale și monumente istorice din orașul și raionul Ploiești și din orașele Tirgoviște și Cîmpina.

În timpul sesiunii, Societatea de științe istorice și filologice a organizat, pentru participanți, vizite la muzeul regional de istorie, la diferite case memoriale și monumente istorice din orașul și raionul Ploiești și din orașele Tirgoviște și Cîmpina.

I. ȘENDRULESCU

Natură, corturi, tinerețe

— Pentru promovarea unei concepții moderne în turismul școlar —

Prezentul an — 1967 — confirmă o dată în plus uriasa dezvoltare a turismului din țara noastră. Anul turistic internațional aduce cu sine un vocabular mai puțin folosit: CAMPING, CARAVANING, MOVEL, BUNGA-

LOW etc., termeni necunoscuți cu ani în urmă în limbajul comun, cu semnificația unei activități turistice deosebite.

În acest context și turismul școlar tinde să adopte o serie de formule moderne. În rindul acestora,

turismul cu corturi ocupă un loc deosebit. Într-o expresie lapidară esența acestei formule turistice poate fi exprimată astfel: natură, corturi, tinerețe. Căci, evident, nici o excursie cu corturi nu este mai însușită, decât acolo unde e prezentă tinerețea. În amplasarea în această ambianță a unui cort, mărunț triunghi de pinză colorată pierdut în imensitatea peisajului, apare drept complement ideal al naturii și tinereții.

Pasiunea drumeției, pe care dorim să o transmitem tinerelor vârstare, impune ca, din primul moment al contactului cu natura, elevul să fie puternic impresionat. N-am întâlnit încă tiner pe care să nu-l atragă, în mod irezistibil, viața petrecută în mijlocul naturii, la adăpostul corturilor, focul de tabără, posibilitatea de a ajunge, în acest fel, în locuri inaccesibile pentru excursiile obișnuite, de a admira peisaje inedite de o rară frumusețe. În același timp, asemenea excursii îl pregătesc pe elev pentru o viață activă, îl învață să-și prepare singuri mâncarea, să se îngrijească în comun de tot ceea ce este necesar reușitei unei acțiuni, încheagă un colectiv întreg prin strinse legături de prietenie.

De asemenea excursii mai leagă amintiri de neșters. În ultimii ani am pornit la drum cu grupuri dintre elevii mei, străbătând meleagurile patriei, urcând pe poteci către culmi, tăind prin poieni de basm, cu corturile în spate. Am reconstituit drumul urmat cu ani în urmă de scriitorul C. Hogaș, poposind aievea în locurile descrise în paginile de carte. Am urmărit, de pe creasta Bihariei, drumurile lui Emil Racoviță, intrând cu sfială în tainicele peșteri, unde se ascund viețile microscopice studiate de savantul român și unde ghiata, care nu se topește, dăinuie de veacuri. Am pătruns cu nespăsură emoție în valea ce conduce spre Grădiștea de Munte, leagănul civilizației dace, contemplând înfiorată locurile de care se leagă nașterea poporului român. Coborînd de pe crestele celor mai înalți munți ai României — masivul Făgăraș — prezența stinelor ne-a amintit de transhumanță, de drumurile străbătute neconștient de cei din vechime, între nordul și sudul Carpaților, drumuri care au constituit una dintre legăturile permanente și trănite între țările române.

Din toate aceste excursii elevii au revenit cu imagini de neuitat și cu dorința vie de a fi din nou părtașii unei asemenea drumeții.

Pentru cei dornici să pornească, în vacanța acestui an, pentru prima oară într-o excursie cu corturile în spate prezentăm, în continuare, unele amănunte organizatorice și tehnice.

Colectivul de excursioniști ideal este de 32 persoane, respectiv „10-

catarii” a 8 corturi. Fiecare cort poate fi transportat de unul dintre elevi, ceilalți trei ducînd alimentele și îmbrăcămintea. Este indicat ca fiecare elev să aibă un sac de dormit; în lipsa acestor saci se pot folosi 6 pături (pentru un cort de 4 persoane).

Corturile se instalează pe o platformă mai înaltă, pe care să nu se poată strînge apa de ploaie. Dacă terenul permite, amplasarea corturilor se va face în formă de cerc sau semicerc.

Pentru exemplificare, prezentăm modul cum am efectuat o excursie de-a lungul masivului Piatra Craiului. Am ales un traseu trecînd printr-o zonă de altitudine medie. Întrucît pe creasta topografică a Pietrei Craiului excursiile cu elevii sînt riscante, iar înnoptarea s-a făcut pe înălțimi care nu depășeau 1.500 de metri altitudine, pentru ca să nu fie prea frig.

Ziua I. Ne-am deplasat cu trenul de la București la Brașov și de aici la Rucăr. Am amplasat tabăra de corturi la Piatra Foul.

Ziua a II-a. Lăsînd doi elevi de planton în tabără, fără povara bagajelor, am vizitat regiunea Marelui Grohotiș. Din zarea Tămășelului se deschide o priveliște impresionantă asupra abruptului Pietrei Craiului. Am străbătut alternativ limbi de zăpadă și grohotiș, trecînd prin Padina Lăncii pînă la Cerdacul Stănciului.

Ziua a III-a. Această zi am rezervat-o unei excursii mai odihnătoare: cu trenul forestier ne-am deplasat la Rudarița.

Ziua a IV-a. Am amplasat tabăra la stîna din Tămășel, avînd o vedere panoramică asupra masivului Piatra Craiului și Iezer-Păpușa. Prințul I-am luat la stîna.

Ziua a V-a. Am coborît la riul Dimbovița, amplasînd tabăra la malul apei. Elevii și-au pregătit singuri mâncarea, într-o găteată smîlțui.

Ziua a VI-a. Pornind în avalul Dimboviței, am străbătut Cheile Dimboviței și am vizitat Peștera Ursilor. Tabăra am amplasat-o în localitatea Podul Dimboviței, de unde am vizitat și Peștera Dimbovițoara.

Ziua a VII-a. Ne-am înapoiat acasă, trecînd prin Cîmpulung-Muscel.

Roadele acestei excursii au fost evidente la fiecare dintre participanți, atât în receptivitatea sporită față de frumusețile peisajului natural, în comuniunea mai deplină cu natura, cît și în manifestările inițiativei personale, strîns imbinată cu grija pentru întregul colectiv.

Sînt convins că, acei care, trecînd peste anumite dificultăți organizatorice, vor lua inițiativa efectuării unor excursii cu corturile, vor fi cîștigați pentru todeauna de farmecul neasemuit al acestor forme turistice.

Prof. FLORIAN FRAZZEY

Liceul nr. 32 București

Cel mai vechi atlas școlar românesc

În marile biblioteci de stat, în bibliotecile unor școli de tradiție, precum și în colecțiile unor bibliofilii poate fi întâlnită o veche și deosebit de interesantă lucrare didactică: este vorba de primul Atlas geografic școlar românesc, apărut la București în anul 1868. Atlasul cuprinde 7 hărți: Planiglobul, Europa, Asia, Africa, America, Oceania și Dacia.

Admirînd precizia științifică a lucrării, execuția ei grafică foarte bună față de nivelul tehnic al vremii, cercetătorul în domeniul pedagogiei avea să regrete, pînă de curînd, insuficiența datelor în legătură cu inițiativele care au dus la elaborarea acestei valoroase lucrări didactice, precum și cu gradul ei de răspîndire.

În anul acesta școlii din România au primit un atlas școlar românesc care este editat într-un tiraj de mîc și s-a distribuit în întreaga rețea de învățămînt. Prin aceste atribuiri, atlasul se înscrie ca un act de cultură deosebit de meritoriu.

Prof. MARIA CEACHIE

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

În ce stadiu se află construcțiile școlare?

ridicate materialele aduse în toamnă, bineînțeles cele care nu s-au deteriorat, și au fost duse în altă parte. Cantități însemnate de ciment au fost pierdute în cursul acestor multiple transporturi. Afînd astfel de lucruri nu poți să nu-ți pui întrebarea, dacă este justificată explicația, dată de multe ori, că stagnarea lucrărilor de construcții școlare se datorește lipsei de materiale?

Construcția localului de școală din Ștefănești ridică însă și o altă problemă și anume prețul de cost. „Contractul încheiat cu I.R.C.R. „1 Mai” cu documentația și devizul în regulă — spune secretarul sfatului popular comunal — prevede drept cost o sumă de peste 500 000 lei, pentru 6 săli de clasă. Lucrări identice, executate în regiile au costat însă mult mai puțin.” Pe bună dreptate se întreba secretarul sfatului popular dacă nu cumva această diferență de preț este provocată de risipa de materiale și materiale, cu dănicie făcută cînd e vorba de bani statului.

Este desigur intolerabilă afînt tergiversarea lucrărilor, cît și risipa de materiale. S-ar putea crede că situația construcției săliilor de clasă din comuna Ștefănești n-a fost cunoscută de Statul popular al Capitalei de care depinde direct I.R.C.R. „1 Mai” prin trustul de construcții, secție a Statului popular al Capitalei. Nici nu-ți poți explica altfel de ce au fost și continuă să fie posibile astfel de stări de lucruri.

Și totuși Sfatul popular al Capitalei a cunoscut și cunoaște situația acestei construcții. Să fie el neputincios în găsirea soluțiilor convenite?

Atenție la calitate

În anii școlari anteriori au sosit la redacție scrisori în care erau semnalate unele neajunsuri ale noilor construcții școlare, determinate de calitatea slabă a unor lucrări. Calitatea slabă a unor lucrări e provocată de cele mai multe ori — au spus muncitorii de pe unele șantiere cărora le-am cerut o explicație — de munca în asal. După ce trec luni în șir de la data cînd ar fi trebuit începută lucrarea, sub presiunea timpului „se dă bătaie” pentru a ieși din impas. Uneori chiar se reușește să se iașă din impas, dar cu prețul generării de nenumărate neajunsuri după ce lucrarea a fost predată.

Din nou timp pierdut de directorii de școli, de secțiile de învățămînt cu alergături pentru remedieri, din nou sume necesare pentru reparații. O altă sursă a executării unor lucrări de proastă calitate o constituie inexistența asistenței tehnice pe care, conform prevederilor sînt datorate s-o acorde secțiile de arhitectură și sistematiștii din cadrul sfaturilor populare raionale. Lipsite de o astfel de asistență tehnică construcțiile din Aluniș, Hodac, Ludus, regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, pre-

zintă diferite defecțiuni. La Ludus, de pildă, unde se află în construcție o școală cu 16 săli de clasă, plănșele la primul nivel, fundația și chiar zidăria prezintă curbură cu totul inadmisibilă. La Moinești, în regiunea Bacău, betonul de fundație s-a turnat în condiții cu totul necorespunzătoare, înainte de a fi rezolvată infiltrația de apă. Astfel de exemple s-ar mai putea da încă. Toate demonstrează necesitatea stringenței a unei asistențe tehnice permanente, a unui control de calitate riguros.

Credem că o asemenea asistență calificată ar fi totodată o sursă de eliminare a rispei de materiale și fonduri, astfel încît sumele cheltuite acum în plus prin neajunsurile tergiversării să poată fi utilizate la construcția de noi săli de clasă.

Anul acesta școlii din România au primit un atlas școlar românesc care este editat într-un tiraj de mîc și s-a distribuit în întreaga rețea de învățămînt. Prin aceste atribuiri, atlasul se înscrie ca un act de cultură deosebit de meritoriu.

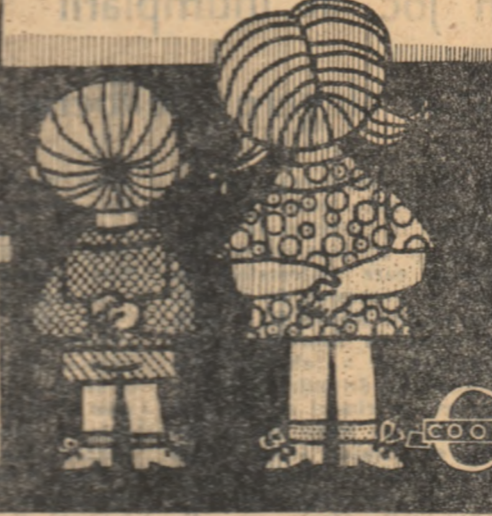
Ziua copilului

Educate încă din primii ani, în spiritul dragostei și prieteniei pentru copiii celorlalte națiuni, vîrstarele României se pregătesc astfel pentru un viitor de pace, de înțelegere și propășire a tuturor meridianelor.

Atențiunea și responsabilitatea cu care părinții, dascăli, întreaga societate urmăresc primii — și următorii! — pași ai copilăriei către viață, către complexa realitate a patriei contemporane, se implică astfel cu satisfacția unor recolte bogate. Într-o asemenea recoltă se pregătesc semirîcile, încolțirile și roadele viitoare. Recunoștință deplină,

UN SECRET !

La magazinele CUMPARĂ
Săuți cărți, dulcuiuri, jucării
Grăbiți-vă! Le-a sosit
Decada cadourilor
pentru copii
23 mai - 1 iunie

Magazinul „Muzica”

București

Ca'ea Victoriei Nr. 41

Telefon 15 60 88

Vinde prin vîrament, numerar și contra ramburs
SFATURILOR POPULARE, ÎNTREPRINDERILOR, UNITĂȚILOR COOPERATISTE, CASELOR DE CULTURĂ ȘI CĂMINELOR CULTURALE

din toate regiunile țării:

Discuri, parlituri și tipăriți muzicale, metode de pian, chitare, acordeoane și vioară, instrumente muzicale, radio, magnetofone, picupuri, televizoare și lămpi radio.

Cooperativele de consum CUMPARĂ de la dv. CU PLATA PE LOC orice cantități de sticle și borcane goale prin:

- toate magazinele care vînd produse alimentare;
- centrele speciale de achiziții de sticle și borcane;
- achizitori autorizați care se prezintă la domiciliu.

IMPORTANT: SE CUMPARĂ sticle și borcane goale atât DE LA POPULAȚIE cît și DE LA INSTITUȚII sau ÎNTREPRINDERI (spitale, creșe, cantine etc.).

UN TELEVIZOR,
UN APARAT DE RADIO,
ECHIPAMENT SPORTIV,
MATERIAL DIDACTIC,
O EXCURSIE INSTRUCTIV-EDUCATIVĂ

Într-o zi se poate realiza prin organizarea unei acțiuni obștești pentru strîngerea din gospodăriile părinților elevilor și predarea la unitatea D.C.A. cea mai apropiată a deșeurilor de hîrtie și textile, care sînt achitate imediat, cu prețuri avantajoase.